

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי חזקיה (חזי) דריוש אימני ז"ל

בן טלעת ומרדכי

נולד בפרס

בשנת 1965

התגייס ביוני 1983

שרת בחיל השיריון

נפל בעת מילוי תפקידו בלבנון

בתאריך ה' בטבת תשמ"ה, 28/12/1984

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 10 שורה: 1 קבר: 1

הותיר אחריו הורים וארבעה אחים

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן טלעת ומרדכי, נולד בשנת 1965 בפרס, שם למד והשלים את לימודיו בבית-ספר יסודי ושתי כיתות של בית-ספר תיכון. באוגוסט 1979 עלה חזי לארץ עם אחיו הצעיר ממנו. הם היו בטיפול המחלקה לעליית הנוער שלהסוכנות היהודית, ולפעמים התגוררו אצל דודתם בירושלים. אחרי שעלה לארץ למד חזי כשנתיים בישיבת "יד בנימין". לאחר מכן, בשנת 1981, עבר לגור במושב בני ראם, שבאזור קריית מלאכי. הוא עבד כשנה כנהג טרקטור.

ביוני 1983 הוא התגייס לצה"ל ושירת בחיל-השריון. מאחר שהוריו ואחיו נשארו בפרס, הוכר חזי בצה"ל כ"חייל בודד", בעל זכויות מיוחדות. בהתערבות צה"ל הוא אומץ על-ידי משפחה במושב לכיש.

חזי עבר אימוני טירונות, התאמן בטנק ה"מרכבה" ועלה לדרגת רבי"ט. במלחמת שלום הגליל שירת בלבנון. כחייל בודד הורשה לטלפן מפעם לפעם אל הוריו מבסיסו הצבאי בלבנון. שיחות אלו הקלו עליו במידת-מה.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

את הדאגה ואת הגעגועים למשפחתו. מפקדיו וחבריו בצה"ל השתדלו לעזור לו בבדידותו.

ביום 6.12.1984 נפצע חזי בחזהו, בעת שירותו בלבנון. הוא הועבר לבית-החולים במצב אנוש, ושלושה שבועות נאבקו הרופאים להציל את חייו. ביום ה' בטבת תשמ"ה (28.12.1984) מת חזי מפצעיו. בן 19 היה במותו. אמו ואחיו הצעיר הצליחו לעלות לארץ לאחר פציעתו ולהיות איתו בימים האחרונים.

הוא הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי על הרצל בירושלים. הוא השאיר אחריו אם ושלושה אחים בארץ וכן אב ואח בפרס. מפקד יחידתו כתב עליו במכתב תנחומים לאמו, שהוזעקה ארצה: "לאחר שנאבק על חייו במשך שלושה שבועות נפטר רב"ט חזי. כשנה וחצי שהה במחיצתנו, בתקופה ארוכה של אימונים ופעילות ביטחון שוטף. הוא היה אהוב על חבריו, מסור ואחראי, ותמיד התנדב לבצע כל משימה. הוא היה גאה בשירותו בצה"ל ובחיל-השריון. באומץ לב ובהתמדה המשיך לשרת, על אף המרחק מהוריו ומשפחתו וגעגועיו אליהם".

איסני חזקיה ד"צ

אימני, דריוש חזקיה (חזי)

בן טלעת ומרדכי, נולד בשנת 1965 בפרס, שם למד והשלים את לימודיו בבית-ספר יסודי ושתי כיתות של בית-ספר תיכון. באוגוסט 1979 עלה חזי לארץ עם אחיו הצעיר ממנו. הם היו בטיפול המחלקה לעליית הנוער של הסוכנות היהודית, ולפעמים התגוררו אצל דודתם בירושלים. אחרי שעלה לארץ למד חזי כשנתיים בישיבת "יד בנימין". לאחר מכן, בשנת 1981, עבר לגור במושב בני ראם, שבאיזור קריית מלאכי. הוא עבד כשנה כנהג

טרקטור.

ביוני 1983 הוא התגייס לצה"ל ושירת בחיל-השריון. מאחר שהוריו ואחיו נשארו בפרס, הוכר חזי בצה"ל כ"חייל בודד", בעל זכויות מיוחדות. בהתערבות צה"ל הוא אומץ על-ידי משפחה במושב לכיש.

חזי עבר אימוני טירונות, התאמן בטנק ה"מרכבה" ועלה לדרגת רב"ט. במלחמת שלום הגליל שירת בלבנון. כחייל בודד הורשה לטלפן מפעם לפעם אל הוריו מבסיסו הצבאי בלבנון. שיחות אלו הקלו עליו במידת-מה את הדאגה ואת הגעגועים למשפחתו. מפקדיו וחבריו בצה"ל השתדלו לעזור לו בבדידותו.

ביום 6.12.1984 נפצע חזי בחזהו, בעת שירותו בלבנון. הוא הועבר לבית-החולים במצב אנוש, ושלושה שבועות נאבקו הרופאים להציל את חייו. ביום ה' בטבת תשמ"ה (28.12.1984) מת חזי מפצעיו. בן 19 היה במוותו. אמו ואחיו הצעיר הצליחו לעלות לארץ לאחר פציעתו ולהיות איתו בימים האחרונים.

הוא הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי על הר הרצל בירושלים. הוא השאיר אחריו אם ושלושה אחים בארץ וכן אב ואח בפרס. מפקד יחידתו כתב עליו במכתב תנחומים לאמו, שהוועקה ארצה: "לאחר שנאבק על חייו במשך שלושה שבועות נפטר רב"ט חזי. כשנה וחצי שהה במחיצתנו, בתקופה ארוכה של אימונים ופעילות ביטחון שוטף. הוא היה אהוב על חבריו, מסור ואחראי, ותמיד התנדב לבצע כל משימה. הוא היה גאה בשירותו בצה"ל ובחיל-השריון. באומץ לב ובהתמדה המשיך לשרת, על אף המרחק מהוריו ומשפחתו וגעגועיו אליהם".

הנדון: תיק חל"ח בעניין

מרות בלתי טבעי

3766143 רב"ט אימאני חזקיה ז"ל, חש"ן, גדר

א. עובדות

1. בתאריך 9.12.84 התקבלה במצ"ח הודעת מחלפת מצ"ח בדבר פגיעת רב"ט אימאני חזקיה בחזהו בתאריך 6.12.84 במוצב (שבלבנון. הונטר רב"ט אימאני מלצעיר (להלן: חסנוח).

2. א. רב"ט בן עטר חיים המשמש כחונחן בגור / מסר באמרתו במצ"ח כי בתאריך 6.12.84 בשעות אזור הצהריים בהיותו בחצמית על גג בית - חולים "צאלון" שמע לפתע יריה מכיוון העמדה היושבת על הגג. לאחר ששמע רי המבוח ירעק מהעמדה, רץ לשם. בהגיעו ראה את המבוח יושב על כסא בתוך העמדה ובשקו האישי מסוג גלילון מופנה כלפי מבוח. מיד הוציא הער את המחסנית מהבשק והוברר לו כי הבשק דרוך, לא בצור וברוך ממנו ריח של אבק שריפה. הער פרק את הבשק ומציא בו כדור. רב"ט בן עטר לא נגע במבוח וכמו כן לא הבחין לדהריו בפגיעה או דימום כלשהו. המבוח שוחח עימו ואמר לו כי לא היחה לו כוונה להתאבד וביקש ויציל אותו.

ב. העד הבחין בחייל בוסף במגרש החגיה וביקש ממנו להזעיק לעזרה את המ"פ. עד שהגיעה העזרה המייך לטוחת עם המבוח והרטיב את ופתיחו. מיד לאחר מכן הגיעו למקומו המ"פ סגן טגב עמית וקצין בוסף. העד רסגן טגב השכיבו את המבוח על האדץ וחטפו את המצע בגופו של המבוח. אז הבחין העד כי המבוח בפצע באזור באגו. השגיחה פתחו תחבורות אישיות, אך לא השתמשו בהן מחשש להזיק למבוח, בתנו לו להחיות מייט והרטיבו את שחיתו. מיד לאחר מכן הובאה אלונ קה למקום, המבוח הושם עליה והועלה על ג'יפ טיור.

ג. העד מוסיף, כי כל העת מלמל המבוח וביקש ממנו ויציל, וכי לא רצה להתאבד.

ד. העד מוסיף, כי לאחר שעזר בפיבורו של המבוח עלה טיבת לגג ויש מצא על האפור של המבוח, בתוך העמדה, מכתב הכתוב על קרטון. במכתב גכתבו המילים הבאות: "לכל מי שקורא את המכתב הזה, אני כבר נמאס לי מהחיים. הורינו שלי עזבו אותי. סבא שלי ודודים שלי הם קוראים לי גנב. חברים צוחקים עלי. צוחקים על המחשבה שלי, על מה שאני מדבר, אף אחד שאני מכיר אות לא מחבב אותי או לא עניבתי אותו. אף פעם לא היה לי מזל, שרנו חלום לא התגשם. טבלתי הרבה בחיים, הרגשתי שונה מאחרים, בגלל זה אני מתאבד. שלום. חזקיה אימאני".

ה. בדיקת בשקו של המבוח ע"י בושק מעלה כי הבשק תקין ומליטת כדור תחכו רק לאחר הכנסת מחסנית, שחרגד בצרה, ודיכה ולחיצה על ההדק.

ו. בדיקת המקור בו ישב המבוח בית הירי מראה, כי מדובר במבנה בגובה של 20 מטר לערך ורוחבו כעשרה מטר. העמדה בה ישב המבוח במצאנו בפיהגה הדרומית מזרחית של המבנה כשעמדת שמירה גוספו ממוקמת בצד הצפוני מזרחי. העמדה בנויה משלוחה קירות וגג העשויי יח ועץ, מברור עולה כי העמדה הזו, הוקמה רק לאחר פגיעתו של המבוח ולפני כן היחה קיימות במקום מסגרת ברזל בלבד. בתוך העמדה במצאו יוני כסאות מלטיק, אך בבדיקה לא במצאו כתמי דח או פגיעת קליעים.

3. א. סגן שגב עמית מ"פ טנקים נגד⁶ מעיד כי בתאריך הנ"ל בסה"כ הוטעו 15 יטב במטרה עם קצין זוסף כשהגיע אליו חייל והודיעו כי קשה להגיע. העד הגיע מיד למקום, השכיב את המנוח על הארץ ולאחר קריעת בגדיו גילה פצע בנטרו. במקביל לבקשתו כי תגיע אלונקה נלה ג' יפ כדי להביא את הנוח. העד מוסיף כי לא טיפל במנוח למרות שהיו ברשותו תחבושות איטיות מכיוון שהפציעה גרמתה חמורה, ויחס חשיבות לטיפול מהיר ולא לטיפול בלתי מקצועי. זמר כן לא הבחין העד באוביון דם חמור.

ב. המנוח הורד לג' יפ, אי"ר עבר במקום, תור הקפדה על כך שהאלונקה בה נכב המנוח תהיה נמצב ישר.

4. א. סגן ארון אברהם המשמש כרופא גד⁶ מעיד כי בתאריך הנ"ל לאחר שהוצע לטפל במנוח ולאחר שהזמין מסוק למקומו בסביבות השעה 15:30, בטע בלורית טלרטה חובשים לכרון מוצב לאחר 3 עד 4 דקות בפגש עם הג' יפ שבו הובל המנוח. המנוח הורד מהג' יפ ובגדיו בגזרו.

ב. ממציאו של העד היר כדלקמן: פותח כניסה בגודל תצי ט"מ על ווצי ט"מ בבטן אמצעות אטר בראה כיתח קליע רובה ולא בראו סימני פיה על העור. ניתנו למנוח שני עירווייס פריפריים ובמקביל החשיטו החובשים את המנוח מבגדיו. לאחר מכן הפכו את המנוח על צידו ואז אובחן פתח יציאת קליע שהיה גדול דקן במעט מיתח הכניסה, ט"מ על ט"מ אשר היה מכווץ. משני הפתחים לא זרם דם. שני הפתחים נחבשו וכן גיוון למנוח ערוי מרזי. לוח דמו של המנוח היה 80 דרופק 120 ולאחר הכנסה 6 ליטר עירוויי ידו ל- 100. ממנוח פונה באמבולנס למנחת שבמחנה וכן הוכנס לו קיטר לבקר את כמות הנתן. נוחילה זרם נתן דמי ולאחר מכן נתן אלול.

ב. העד מוסיף כי ברל זמן המיניול היה המנוח עד ומפחד ואף השתולל. המנוח לא צינד הכרתו מלבד רגעי "נמנול" מספר, אך התלונן של כאביו בימגו וברגליים וביקו מורפיום. להערכתו של העד מצבו של המנוח בחיילת הטיפול היה גיבובי עד קשה וכסיומו היה כינובי.

ג. העד מוסך כי בעת הטירוול אומר המנוח כי ידה כדור איזר. לאללה את היה מישוה זוסף איתו במקום טעה כי הוא התאנד או גיטה להתאנד.

ד. כחצי שעה לאחר הזמנת המסוק הגיע המסוק למנחת בלורית הרופא המוסס וכן הגיע הרופא של הפול"ק. המנוח הועלה למסוק והרוס לבית - ווליו רמב"ת.

5. א. ד"ר בר - יוסף גד המימש כרופא במחלקת התארו שרות בבית - חולים רמב"ס מעיד כי בתאריך הנ"ל הגיע למחלקה המנוח נמצב של הלם ואובחן שיתוק של הגמיים החתובות. בניתוח אובחן קרע של הוריד הננוב והוחתון ובמראה נמות דוג גדולה כנטן. הקרע נחפר והמנוח הועבר למחלקת התארושות. באילומי עמוד נדרה אוביוו שבריו בחוליות המותביות 2 ו- 1 ואובחן שיתוק. מלא של הרגליים. לאחר מספר ימים החמיר מצבו של המנוח, הופיעה צהבת ובניתוח זוסף אובחן קרע של יגור המרה ודלקת קשה בנטן. הקרע תוקן וכן נכרתו חלקים מהמעי. יחוברו אל המעי הדק הקיבה, הבלב וביס המרה. למרוו הניתוח החמירה הצהבת, התפתח זיהום חיידקי בדם ואי ספיקה בשימונית קשה. לאחר מכן אובחנה אי ספיקה כלותית ובמנוח חובר מדי קום לכליה מלאכונויו. מצבו של המנוח הוסיף להתדרדר למרות ביקוז המרה ושימוש בתרופות אנטביוטיות רחבות טווח ותרופות להעלאת לחץ הדם. המנוח נכטר בנאריך 20.12.21. המנוח נפטר להערכתו של העד כחוצאה מסוכיני הקטורייט בנאריך לפצע היריה.

ב. מבדיקה במחלקה הפתולוגית בגית - חוליה רמב"ס עולה כי לא נוצע ניתוח שלאחר המוות בגופת המנוח וכן לא קייט סיכור מחלה, מכיוון שלא נהוג להכין סיכומי מחלה כאשר מדובר בחייל שנפטר.

6. משקית ת"ח בגד⁶, סמל ארציק גילי מוסדת כי לקרה את המנוח מאז גיוסו באוגוסט 83. לדבריה מדובר בחייל בודד אייר עלה מפרס עם אחיו נו - 14 כאיר שני הוריו נשאר בפרס. כבר בראיון קליטה בראה המנוח מדוכא, נכה וסיפר על בעיותיו בחייל בודד ועל כך כי אין לו היכן להתגודד. הוא סיפר כי חט לו קרובי מיתחה, אך טען כי יגור מוגייט בנח עיחס. במשך כל הטיירות נוחחה העדה עם המנוח מדי יום וכן הצליחה בעזרת מפקדו להפנותו למשפחה מא מצת במוטב לכיטי. ביציאותיו מהנסיט היה זוסף אל החשיחה המאמית או לבקר את אחיו וקרובי משפחתו. לפי התרשמותה יחסם של מפקדיו אליו היה טוב וקר גם אל חוגו, ולא היתה טוכ תלונה מצידו על כך. הוא גם היה מרוצה משפוצו בקצרון. שיחותיה של העדה עם המנוח המשיכו גם לאחר הטיירות והוא נהגה ליתוח איתו ארוכות בזמן ההגודד ובה בארץ. על נסיון התאנדות לא דיבר הלל המנוח, אך ידוע לעדה כי במקרה אחד בלבנון התפרץ המנוח ורץ עם זשקו לעבר ההריס. העדה לו נוחחה עימו על הארוע, אבל גם אח"כ לא דבר המנוח על התאנדות.

למנוח היו התפרצויות זעם כלפי חבריו ומפקדיו והיה שרירי במתח מחמיר מכיוון שחשש ולא ידע מה גורל משפחתו בפרס. הערה לא חשה בהתדרדרות במצבו הנפשי של המנוח בחודשים האחרונים לפני מותו. ידוע לה כי המנוח חש כל העת בדידות, אך היא לא נפגשה עימו הרבה מכיוון שהיה בלבנון. לדעתה נבעו בעיותיו ממחשבותיו התמימות על גורל משפחתו בחו"ל ולתחושתה חשב המנוח שהוריו כלל לא משקיעים מאמצים בכדי לעלות לארץ. כמו כן סבל לדעתה מיחס גרוע מקרוביו בארץ.

7. סא"ל (מג"ד) מספר כי הכיר את החייל שהיה כונה בגרוד הוא ערך עימו שלושה דאיונות פורמליים וכן מספר שיחות בלתי פורמליות. לדעתו מיוזם היה בחייל בעייתו אשר לא הצליח למצוא את מקומו החברתי בגרוד. כחצי שנה לפני התאבדותו לקח המנוח את בשקו, רץ אל מחוץ למחנה ואיים כי ירה בעצמו או בכל מי שיתקרב אליו. לאחר שהמפקד הרגיעו הניח את הבשק. המנוח שוחח עם הרופא הגרודי ובהמלצתו לא בוצעה פעולה נוספת. מאז לא היו מקרים דומים. כחודש לפני ההתאבדות פורקה הפלוגה בה שרת המנוח, אך למרות תוכניות להעבירו לגד' אחר הרי החליט להשאירו ע"י המלצת המ"פ ומשקית ח"ט. הטיהול במנוח ייתן חמידי וטוב הן ע"י משקל"ת הת"ש והן ע"י המ"פ. לדעתו של סא"ל לבסיון התאבדותו של המנוח יוח קשר הדוק עם התאבדותו של השליש הגרודי אשר המאבד 6 ימים לפני כן. ארוץ זה הוכיח למנוח, לרובי העו, כי ניתן להתאבד.

8. סרן ד"ר צבי גרוסמן אשר שימש כרופא בגד' עד כחמישה חודשים לפני הארוע מעיד כי הכיר את המנוח מתחילת מסלול המ"פ. מדובר היה בחייל עם בעיות הסתגלות לחברה והוא הפנה את חשומת ליבו של הקב"ן החטיבתי לבעיותיו. בעיותיו של המנוח המשיכו גם עם סבוצו בגרוד וכשיחות עימו דיבר על קשיי הסתגלות לפלוגה ולחברים. על האיום בבשק שארץ כחצי שנה קודם להתאבדותו מספר העו כי שוחח עם המנוח לאחר הארוע והמנוח טען כי הרגיש מאד סגור ורצה להמלט אל החופש. המנוח לא הזכיר כלל בסיון לפגיעה עצמית בצורה כלשהיא ואף הכחיש זאת במפורש. העד המליץ למג"ד שיוציא יו יותר את המנוח לפעולות ממצפיות כדי שיחוש חופשי יותר. בעמדות הארוע לא שוחח המנוח עם קב"ן. לדברי העד אמנם המנוח היה בתוך להתפרצויות, אך לא ניתן היה להסיק מכך כל כוונה להתאבדותו ומשום כך לא ראה לבכון לטפל בו טיפול מיוחד.

9. סגן רון יגר שימש כקב"ן ביחידה מיולי 1983 עד ספטמבר 1984. המנוח הופנה אליו במהלך קורס צמ"פ ע"י המ"פ על רקע של קשיי הסתגלות למסגרת. התרשמותו מהמנוח היתה כי מדובר בחייל מבולבל, אך חיובי ועל מוטיבציה. תפקידו בצורת היה בהג טנק, לאור תחושת הבודדות החרפה בכלל ונחפקיד זה בפרט המליץ על שני מקצועיו. בעקבות ההמלצה שונה ונפקידו לטען קשר כן שיוגיש שייכות וקרבה לקבוצה. לאחר מספר שיחות סלים העד אח טיפולו במנוח. לעדותו לא היו למנוח כל ניטויים גלויים או סמויים לפגיעה עצמית והתרשמותו היתה כי אין כל סכנה כזו. לאחר שינוי מקצועו דווח לעד כי המנוח מתפקד היטב וכי אין צורך להמשך טיפול. לגבי הארוע של האיום בבשק שארץ נשכר מקובל על העד אופן טיפולו של ד"ר גרוסמן. בהתייחס למקרה ההתאבדות של שלישי הגרוד לא יכול העד ליחס קשר בין שני המקרים. לדעתו החליט המנוח להתאבד לאחר סיום הטיפול בו במשך השנה האחרונה. לאחר קריאת מכתב ההתאבדות מציינן העד כי המכתב מביע רמת מצוקה גבוהה אשר לא היתה קיימת בזמן הטיפול בו. עוד מעלה העד השערה כי מפקדיו מנעו ממנו אפשרות לקבל טיפול קב"ן במידה ונזקק לו.

10. סגן שגב עמית שימש במפקדו של המנוח במשך כחודש עד לארוע ושוחח עימו פעמים מספר שיחות ארוכות המנוח הביע בפניו רצון להצליח בתפקידו. לדברי העד בתוך היה המנוח למצבני לחץ והתפרצויות כלפי מפקדיו, אך לאור מצבו השתדל להבליג ולא להשביש את המנוח.

11. סרן גרובוסקי אבי שימש כמפקדו של המנוח מאוגוסט 1983 ועד נובמבר 1984. כשהגיע המנוח לגרוד היתה לו מוטיבציה גבוהה לשרת בחיל קרבי, אך היו לו בעיות חברתיות בשל מבטאו הזר. לאור בעיותיו כחייל בודד השתדל העד לעזור לו כמיטב יכולתו בשיחות, בעידודו וא פילו. בהלוואות כספיים. כמו כן אפשרו לו לשוחח מדי כחודש עם הוריו בפרס. לאחר העברתו מתפקידו בהג טנק לתפקיד טען קשר השחפר מאבדו והוא חט יותר וייכות. בעיותיו נבעו לדעת העד, מחוסר תמונה בפשיטת משפחתו ומהעובדה שלא היה רצון אצל קרוביו. פעם אפילו חזר ליחידה והתלונן כי לא מוכנים לכבס את בגדיו. בעקבות בעיותיו סודרה לו משפחה אומנת. בשוחות איתו התברר כי אין לו הרבה חברים. ביחידה לגלגו עליו החיילים, אך לדעת העד העניין לא חרג מגדר יחסים עוקצניים טבעיים בין חיילים. העד היה מופתע מהתאבדותו של המנוח מכיוון שמעולם לא הזכיר אפשרות כזו. לגבי הארוע הקודם של האיום בבשק שוחח עימו העד והמנוח סיפר כי עשה זאת ע"מ להרגיע את עצמו וכי לא היתה לו כל כוונה להתאבד. לדעתו של העד נבעה התאבדותו מהיחס המתכבד של משפחתו בארץ.

12. חיילים ביחידתו של המנוח מעידים כי ביסודו היה חייל טוב, אך היה נוטה להתפרצויות והשנייה שלו היה במוך. חבריו ידעו שלא הסתדר עם קרובי משפחתו, אך לא זכור להם כי דבר אי פעם על התאבדות או פגיעה עצמית. חיילים ביחידה בהנו לגלג עליו בגלל מוצאו, אך המנוח עצמו לקח זאת ברוח טובה ולא נפגע מכך.

1. דודתו של המבוטח רחלני בוסרת מספרת כי המבוטח עלה לארץ עם אחיו הצעיר ואביו. האב שב לפרס כדי לסיים את סידורי השליה, אך לא חזר בגלל בעיות עם השלטונות. המבוטח למד עם אחיו בפנימית "יד בנימין" ליד רמלה בכתה יא' החליט המבוטח להפסיק את לימודיו ולהתגייס לצבא. בחומשותיו בהג לבוא אליה וגם אל המשיחה האומנת. למבוטח יש גם סבא וסבתא בירושלים, אך המבוטח לא הסתדר איתם בגלל קשיבותם ובגלל סרובם לארח אותו. כשהיה בא להתארח היה מספר על מרחו בצבא ועל כך כי הוא מרוצה ממנו ולא סייר כלל ושמלגלים עליו. למבוטח ולאחיו היה חשבון בנק י"ל האב ממנו יכלו למשוך כספים באישור הדוד, אך המבוטח מעולם לא הוציא כספים מכיון שאחד שאינו רוצה את כספי אביו. המבוטח רגז על אביו שלא עלה ארצה. במשך כל חומשותיו בהג להסתגר בבית ולא יצא כלל לבלות. הוא בהג גם להתפרץ בכעס על בני משפחה, לא בהג לכתוב מכתבים מהקנידה אך היה מתקשר בטלפון מוזי פעם.

14. פאר יעל ממושב לכיש א"ר משפחה שמיה כמטפחה מאמנת למבוטח מטפרת כי המבוטח לא הצליח להשתלב בחיי המשפחה ובהג להתבודד. המבוטח אהב את מקדור הקווים ומייר כי מתיחסים אליו מצוין. כמו כן לא החלובן על בעיות עם חבריו ליחידה. לדבריה בתחילת שרותו היה מרוצה מאד, אך לאחר מכן רצה לעזוב את חיל השיריון. לפני קרובי משפחתו ידוע לעדה על דותתו, אך לא ידועים לה מהות היחסים ביניהם. לגבי סבר וסבתו טען כי כעזב את הישיבה לפני גיוסו כתבו להוריו שהוא יצא לתרבות רעה וכי הוא מעטן סמים. הדעה מרמזת כי במגישתו האחרונה כחודש וחצי לפני המקרה לא הרגישה בשינוי בהתנהגותו.

משקנת

15. א. בתאריך 6.12.84 במוצב () בלבנון ירה המבוטח בתזהו באמצעות ב"ק האישי. ליד מקום הירי נמצא מכתב התאבדות בו כותב המבוטח כי גיד אומר בליבו להתאבד בשל סבלותיו. בבית - חוליה בוחם המבוטח ואותה קיץ של הוריד הנברב התחתון. כן אובחן שיתוק מלא של הגפיים התחתונות. מאבו של המבוטח הומיר, הוא ברוטו טוב, מחלת הצהבת שלקה בה הותמרה ומצבו הכללי התדרדר על למותו ביום 26.12.84.

- ב. לדעת הדוכא המטפל בו נבע המוות כתוצאה מסבוכים הקיוריים ישירות לפצע היריה.
- ג. הנושק בו נורתה היריה נמצא תקין.

16. א. הטייול במבוטח ביחידתו היה טייול באות, מפקדיו אף הבליגו על התפרצויות הכעס שלו. המפקדים ירוחו עימו היבנהו למשיחה מאמנת ואף הולווה לו כסף. לאור חוות דעת קב"ן. גם ירבה מקצועו הצבאי.

ב. המבוטח טורל ע"י קב"ן לאור בעיותיו ולאחר שינוי מקצועו הסתייב הטיפול בו.

ג. כחצי שנה לפני ארוץ ההתאבדות ארע מקרב בו המבוטח לקח את בשקר ואיים בירי. בעקבות הארוץ נבדק ע"י הרופא הגדודי וזה הוחלט שאין צורך בהמשך טיפול מכיוון שאין חשש לריצוע פגועה עזימת מה גם שהמבוטח הכחיש אישיות כזו.

ד. מעיון בהוראות קרפ"ר 401,002 עולה כי נמצא שבו ווייל משתולל ומנסה לחבל בגופו או מאיים לעשות כך על מפקדו לראי ויג לאלתר, למבוע ממנו גישה לב"ק, להצמיד לו לווני לבדיקה אצל הקר"פ היחידתי אשר ייעל לפני שיקול דעתו. במקרה דבן עולה כי המבוטח אמנם הריצה כאמור לקר"פ היחידתי והמפקד פעל ברוח הפקודות אך איז לדעת במדרייק מוני היה הדבר, האסוראיו ללא השהיה, והאם לווה לקר"פ.

ה. טיקול דעתו של הקר"פ היה שאין להמשיך לטפל במבוטח. לאור השתלשלות הענינים לאחר הארוץ ובסיבותיו האישינות ומיוחדות של המבוטח יתכן וקייט כאן פגם בשיקול דעת הקר"פ.

ו. היעדרתו של הקב"ן כי המבוטח לא הופנה לטייול נמוי למרות בקשותיו מבוססת על השערות בלבד ואין לה המנכיו בחומר האיות.

ז. לא מצאתי כל פסול בהתנהגויות מפקדיו של המבוטח, ורגט אם יתכן והיה פגם בשיקול דעתו של הרופא הגדודי, לא מצאתי קשר סבתי בינו ובין מות המבוטח והחלטתי כי אין להעמידו לדיון.

17. תיווח ליור לאזור בחרות דעת זו לגבי הטייול וזייל אשר מאיינו בהתאבות או מתנהג בצורה מוזרה וחרח. לני הוראות קרל"ר 401.112 ו - 401.003 יש לשטר זייל כזה מידית עם לורי לקר"פ היחידתי לאחר ראיון עימו. יני להקפיד גנו ילא תהיה לו כל גיחה לבטיקן. יש לציין כי במידה וזייל חושן בפני מפקדיו כי היגר במצוקה בסיסית יש לייגרו לקב"ן ובמידה והמפקד אינו רוצה לייגרו שליו להכבוחו בכל מקרה לקר"פ היחידתי כדי ייחורה דעתו בעניין.

19. הני מורה למגורל את חיק החקירה מבלי בקיחת אמשיח מטפטינו כוגד מאן דווא.

לרט: למכתב - חיק החקירה.

דני בראר, סא"ל
 פרקליט צבאי.